

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Bc. B. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalované: **Policie ČR, Policejní prezidium,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2015, č. j. PPR-35397-13/ČJ-2014-99031, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, č. j. 11 Ad 11/2015 - 51,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, č. j. 11 Ad 11/2015-51, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Policie ČR, Policejního prezidia ve věcech služebního poměru ze dne 24. 3. 2015, č. j. PPR-35397-13/ČJ-2014-99031 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 25.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 3. 11. 2014 ředitel Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru přiznal žalobci odchodné ve výši 229.038 Kč podle § 155 a 156 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal dne 12. 11. 2014. Podstatou jeho odvolání bylo zejména to, že do výpočtu odchodného měla být zahrnuta i částka za přesčasy nařízené v rozporu se zákonem o služebním poměru.

[3] V souběžně probíhajícím řízení žalobce žádal o doplacení služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to za období od 1. 7. 2007 do 6. 9. 2013. V tomto řízení žadatel (žalobce) namítal, že služba byla nařizována v rozporu se zákonem. Tuto žádost však ředitel Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby dne 18. 11. 2013 zamítl jako nedůvodnou s odkazem na důležitost veřejného zájmu, pro který byla služba nařízena. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce 25. 11. 2013 odvolal. Dne 29. 1. 2015 podal žalobce návrh na spojení obou věcí (o odvoláních v nyní projednávané věci, jakož i v řízení o doplacení služebního příjmu nebylo dosud rozhodnuto).

[4] O odvolání žalobce ze dne 12. 11. 2014 rozhodl první náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, kterým odvolání jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Řízení před městským soudem

[5] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Nepřisvědčil názoru žalobce, že měla žalovaná podpůrně použít § 140 odst. 1 správního řádu o spojení řízení, neboť z něj v žádném případě nelze dovodit povinnost vést společná odvolací řízení. Navíc platí, že aby mohl být příjem za nařízené přesčasové hodiny zohledněn v rozhodnutí o odchodném, muselo by nejprve rozhodnutí o odměnách za přesčasové služby nabýt právní moci. V případě spojení by byla obě rozhodnutí vydána souběžně a zohlednění by nebylo možné.

[6] Soud nepřisvědčil ani názoru žalobce, že je konkrétní částka odchodného nesprávná z důvodu, že do výše odchodného měl být započítán i příjem za službu přesčas. Při přezkumu napadeného rozhodnutí žalované soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování žalované nebylo vydáno žádné rozhodnutí, kterým by bylo vyhověno žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za službu přesčas, prvostupňový správní orgán naopak již rozhodl o zamítnutí této žádosti a probíhalo řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí.

[7] Městský soud zdůraznil, že zákon o služebním poměru v § 167 odst. 1 stanovuje správnímu orgánu povinnost vyplatit odchodné jednorázově do 30 dnů ode dne skončení služebního poměru. Zákon nedává správnímu orgánu žádný prostor k tomu, aby před vyplacením odchodného mohl vyčkávat, až skončí případná související řízení. Vzhledem k tomu, že v době zákonem stanovené pro vyplacení odchodného, nebylo rozhodnuto o přiznání odměny za práci přesčas, nelze žalované vytknout, že postupovala podle zákona, o odchodném rozhodla v termínu dle § 167 odst. 1 zákona o služebním

poměru a že v tomto rozhodnutí vycházela ze stavu příjmů žalobce, které jí byly k tomuto datu známy.

III. Kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku městského soudu stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Služba stěžovatele u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky, a to u odboru ochrany objektů zvláštního určení, probíhala tak, že příslušníkům byl předán vždy roční plán služby, kde byly uvedeny dny, ve kterých měli příslušníci konat plánovanou službu. Jedna služba vždy činila 24 hodin. Tato roční plánovaná služba byla následně doplňována přesčasovou službou, jež však v rozporu s § 54 odst. 1 zajišťovala naprosto běžné úkoly. Na služebním místě existoval dlouhodobý podstav, který služební funkcionář řešil nařizováním a plánováním přesčasů s tím, že příjem za takovouto službu příslušník obdržel až po odsloužení prvních 150 hodin služby přesčas v kalendářním roce. Tento stav trval od roku 2007 doposud.

[10] Žalovaná se nechtěla zabývat zohledněním příjmů za přesčasy nařízené v rozporu se zákonem o služebním poměru a odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zamítla. Právě tento postup byl podle stěžovatele v rozporu s ustálenou judikaturou, z níž vyplývá, že se žalovaná měla zabývat službou přesčas a jejím zohlednit ji v rámci stanovení výše odchodného.

[11] Názor Městského soudu v Praze by ve svém důsledku znamenal, že by se stěžovatel nemohl domoci svého nároku v rámci odchodného (a to zvláště u Městského soudu v Praze, kde řízení o žalobě proti rozhodnutí trvá několik let a případné opravné prostředky, např. obnova řízení, jsou tak *de facto* vyloučeny). Opravný prostředek by byl čistě formální, neboť by stěžovatel nemohl prakticky použít žádný argument, který by mohl věcně ovlivnit výši odchodného.

[12] Stěžovatel zastává názor, že mělo dojít ke spojení řízení. Správní řád v tomto směru obsahuje § 2 odst. 4 a § 6 odst. 2. Správní orgán by měl spojit řízení tak, aby v rámci jednoho řízení mohlo být rozhodnuto více věcí, čímž by se stěžovateli ušetřily zejména finanční náklady. Tomu by pak odpovídalo i případné přerušení řízení ve fázi odvolání.

[13] V této souvislosti je odkaz městského soudu na § 167 zákona o služebním poměru nepřípadný, neboť podle § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru odvolání nemá odkladný účinek a vyplacení odchodného je tedy možné i za situace, kdy je odvolání podáno. Je standardní praxí žalované přerušovat řízení o odchodném, když současně probíhá řízení o doplacení služebního příjmu.

[14] Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud dostatečně nezdůvodnil odklon od ustálené judikatury, jakož i od své vlastní předcházející rozhodovací činnosti, konkrétně že srozumitelným a přezkoumatelným důvodem nevysvětlil, proč nepřihlédl k názoru stěžovatele opřenému o ustálenou judikaturu, event. proč je tento jeho názor nepřiléhavý či z jakého důvodu posoudil věc odlišně.

IV. Vyjádření žalované

[15] Žalovaná se ztotožnila s posouzením městského soudu. Nadto dodala, že odsloužené hodiny přesčas byly řešeny v samostatném správním řízení, které bylo zakončeno rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-33333-40/ČJ-2013-990131 ze dne 16. 4. 2015. Tímto ani jiným rozhodnutím žalobci nebyl přiznán žádný doplatek služebního příjmu, čímž se nezměnil žalobcův měsíční služební příjem rozhodný pro výpočet odchodného (nezměnil se ani k dnešnímu datu). V době vydávání žalovaného rozhodnutí bylo vykonatelné rozhodnutí ředitele Ochranné služby, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání doplatku služebního příjmu za službu přesčas. Tvrzení žalobce, že žalované rozhodnutí bylo vydáno za absence rozhodnutí o doplacení služebního příjmu za službu přesčas, se tak nezakládá na pravdě.

[16] Žalované nepřísluší znovu přezkoumávat skutečnosti, které byly předmětem jiného řízení a které ani nemohou ovlivnit výši služebního příjmu rozhodného pro výši odchodného. Nelze zohledňovat jakékoli částky, které žalobci nebyly v rozhodném období skutečně přiznány a vyplaceny. Rozhodnutí o jakémkoli doplatku služebního příjmu musí předcházet rozhodnutí o odchodném, přičemž tuto časovou souslednost respektoval rovněž stěžovatelem namítaný rozsudek kasačního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41.

[17] Povinnost spojovat řízení o žádosti o proplacení služeb přesčas s řízením o odchodném neplyne ani z judikatury správních soudů. Stěžovatel navíc požadoval spojit řízení, která byla ve fázi odvolacího řízení, což nebylo účelné.

[18] Pokud po nabytí právní moci správního rozhodnutí v nyní projednávané věci dojde ke změně skutkového stavu, nabízí se jako nejvhodnější způsob nápravy pravomocného rozhodnutí institut obnovy řízení, za jistých okolností též přezkumného řízení. Vzhledem k § 75 odst.1 s. ř. s. však není vhodnou cestou správní žaloba, jejíž využití není bezbřehé. Nadto ke změně skutkového stavu ani k dnešnímu dni nedošlo.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Nejprve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, ke kterému je povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[22] Napadený rozsudek městského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Městský soud vyložil, proč považoval žalobu za nedůvodnou, vypořádal se se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Správnost závěrů městského soudu bude předmětem dalšího přezkumu kasačním soudem. Námitka stěžovatele, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, je však nedůvodná.

[23] Podle § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru *základní výměra odchodného činí 1 měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu toho příjmu. Nejvyšší výměra odchodného činí šestinásobek měsíčního služebního příjmu.*

[24] Podle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru *za měsíční služební příjem se pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční příjem z tohoto kalendářního roku. (...) Je-li to pro příslušníka výhodnější, zjišťuje se průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky.*

[25] Mezi účastníky je v nyní projednávané věci sporné, jakým způsobem má být ve správním, jakož i soudním řízení o odchodném podle § 15 5 a 156 odst. 1 a odst. 2 zákona o služebním poměru, nakládáno s namítaným porušením předpisů upravujících podmínky pro nařízení služebního přesčasu. Stěžovatel má za to, že mu do příjmu rozhodného pro výpočet odchodného podle § 155 a násl. zákona o služebním poměru měl být zohledněn i příjem související se službou přesčas nařízenou v rozporu se zákonem. Podle stěžovatele v jeho případě nebyl dán důležitý veřejný zájem, který požaduje § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Naproti tomu žalovaná namítá, že o přesčasech bylo vedeno samostatné správní řízení o doplacení služebního příjmu, přičemž v době rozhodování o odvolání v nyní projednávané věci již existovalo pravomocné (prvostupňové) správní rozhodnutí o doplacení služebního příjmu.

[26] Ze správního spisu, jakož i kasační stížnosti, skutečně vyplývá, že se stěžovatel u správního orgánu domáhal zaplacení služebního příjmu v souvislosti s tvrzenou nezákonně nařízenou službou přesčas v samostatném řízení – a to i za období, které bylo rozhodné pro výpočet odchodného. Toto řízení bylo vedeno pod sp. zn. PPR-33333/ČJ-2013-990131.

[27] Pro zodpovězení této (mezi účastníky sporné) otázky je stěžejní posoudit, zda je rozhodné, *v jakém období* byl doplatek reálně vyplacen, nebo *za které období* doplatek přísluší. Nejvyšší správní soud se touto otázkou již v minulosti zabýval.

[28] V rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 7 As 289/2015 – 23, kasační soud řešil, zda je nutné do průměrného hrubého služebního příjmu stěžovatele rozhodného pro výpočet

odchodného započítat i částku doplatku služebního příjmu, který by stěžovateli náležel za toto období a byl by eventuálně dodatečně jednorázově vyplacen v období jiném. Dospěl přitom k závěru, že „*§ 166 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být vykládán v souladu s jeho doslovným zněním tak, že pro určení výše výsluhového příspěvku je rozhodné, jaký příjem byl (bývalému) příslušníku bezpečnostního sboru poskytnut za rozhodné období, nikoliv jaký příjem mu byl poskytnut v rozhodném období. Pouze tak lze zaručit rovnost všech (bývalých) příslušníků bezpečnostních sborů, bez ohledu na to, kdy se domůžou dodatečného doplacení jejich zákonného nároku.*“ (zvýraznění doplněno NSS). Ačkoliv byl ve výše citovaném rozsudku řešen nárok stěžovatele na výsluhový příspěvek, zmíněné závěry dopadají i na odchodné – proces výpočtu je totiž stejný pro všechny výsluhové nároky, které zákon o služebním poměru vyjmenovává v části jedenácté (podle rozsudku kasačního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 219/2016 - 35).

[29] Názor žalované vyslovený v jejím rozhodnutí, že při výpočtu výše odchodného v souladu s § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru vychází toliko z průměrného hrubého měsíčního příjmu tak, jak byl *v tomto období* platebními výměry ve prospěch stěžovatele *skutečně zúčtován* v účetních dokladech, je s ohledem na výše uvedenou judikaturu správních soudů zjevně nesprávný.

[30] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41, ve skutkově obdobném případě (týkajícím se právě stanovení výše odchodného) jasně zavázal žalovanou, aby se podrobně věnovala důvodům nařízení služby přesčas, a pokud by nepostačovaly, měla žalovaná přiznat žalobci za každou neoprávněnou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce plnění uvedené v § 125 odst. 1 větě druhé služebního zákona. V tomto rozsudku kasační soud žalované jednoznačně uložil povinnost, aby tuto skutečnost promítla i při stanovení výše odchodného.

[31] Podle ustálené judikatury správních soudů tak musí žalovaná v řízení o odchodném zohlednit eventuálně namítanou nezákonnost nařízených přesčasů a především se s ní řádným a přezkoumatelným způsobem (byť opětovně) vypořádat - a to ať už byla vedena dvě samostatná správní řízení, nebo nikoliv. Tato ustálená judikatura je tvořena mj. řadou rozsudků samotného Městského soudu v Praze (rozsudek ze dne 12. 12. 2013, č. j. 11 Ad 15/2012 - 53, či rozsudek ze dne 17. 12. 2014, č. j. 10 Ad 9/2012 - 29, anebo rozsudek ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 Ad 14/2012 - 75). Žalovaná se měla zabývat službou přesčas a zohlednit ji v rámci stanovení výše odchodného (rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010 - 28, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 10 A 8/2012 - 78). Poslední citovaný rozsudek krajského soudu byl „potvrzen“ rozhodnutím kasačního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 5/2013 - 58.

[32] Pokud žalovaná v dalším řízení v nyní projednávané věci posoudí otázku přesčasů tak, že byly nařízeny nezákonně, bude povinna náhradu ve výpočtu odchodného zohlednit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41). Žalovaná v této souvislosti argumentovala tím, že v citovaném rozsudku sp. zn. 4 Ads 11/2013, soud používá termín „následné zohlednění“, což podle žalované naznačuje, že k zohlednění má docházet toliko v (samostatném, současně probíhajícím) řízení o doplacení služebního příjmu za nařízenou službu přesčas. Termínem „*následně*“ však

kasační soud mířil na postup v rámci téhož řízení o odchodném, a žalované tudíž nelze přisvědčit.

[33] Pro zohlednění těchto příjmů v řízení o odchodném není rozhodné, zda stěžovatel inicioval paralelní řízení o doplatku služebního příjmu, či nikoliv. Například v rozsudku městského soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 10 Ad 9/2012 - 29, stěžovatel brojil toliko proti rozhodnutí o odchodném, aniž by svou žádostí inicioval řízení o doplatku služebního příjmu. Městský soud v Praze rozhodnutí žalované zrušil s tím, aby se žalovaná v řízení o odchodném (tehdy vůbec poprvé) zabývala nezákonností přesčasů. Podle tohoto rozsudku by tedy stěžovatel mohl namítat nezákonnost nařízených přesčasů způsobem, že by tak učinil jen a pouze v řízení o odchodném – i za této situace by se musela žalovaná s touto námitkou přesvědčivě vypořádat. Jen tak si totiž může udělat úsudek o tom, jak vysoký byl příjem rozhodný pro stanovení výše odchodného, který stěžovateli za toto období ze zákona náležel.

[34] V judikatuře však lze rovněž nalézt řadu případů, kdy probíhala obě řízení současně. V těchto situacích žalovaná posuzovala (ne)zákonnost nařízení přesčasů *de facto* dvakrát (rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, č. j. 11 Ad 15/2012 - 53, a ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 Ad 14/2012 - 75). Jedná se o ustálenou judikaturu, podle níž byla žalovaná i v nyní projednávaném případě povinna postupovat.

[35] Buďto tedy měla žalovaná rozhodnutí o odvolání v paralelním řízení o doplacení služebního příjmu urychlit tak, aby z tohoto rozhodnutí mohla v nyní projednávaném případě spolehlivě vycházet (přesto by tyto závěry měla vtělit do žalovaného rozhodnutí v nyní projednávané věci), nebo měla povinnost se v řízení o odchodném zabývat otázkou zcela samostatně (jakkoliv by tak – následně v řízení o doplatku – musela činit opětovně).

[36] Další z možností bylo pochopitelně i spojení obou řízení. Tuto možnost městský soud v napadeném rozsudku odmítl s tím, že § 167 odst. 1 stanovuje správnímu orgánu povinnost vyplatit odchodné jednorázově do 30 dnů ode dne skončení služebního poměru a správní orgán tedy nemá prostředek, jakým by mohl se splněním této povinnosti posečkat v souvislosti s řízením o odchodném. Kasační soud však zdůrazňuje, že prvostupňové správní řízení a řízení o odvolání tvoří jeden celek. Lze proto stěžovateli přisvědčit, že podle § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru řízení odvolání nemá odkladný účinek a vyplacení odchodného je tedy možné i za této situace. Žalovaná tak mohla řízení spojit, aniž by otálela s povinností stanovenou § 167 zákona o služebním poměru s tím, že případný doplatek by stěžovateli vyplatila následně po svém druhostupňovém rozhodnutí.

[37] Kritérii, za nichž lze považovat služební přesčasy za nařízené v souladu se zákonem o služebním poměru, se kasační soud v minulosti rovněž mnohokrát zabýval a Nejvyšší správní soud proto v této věci ve stručnosti odkazuje na judikaturu citovanou v tomto rozsudku, zejm. bod 6 a následující rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 5/2013 - 58).

VI. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[39] Protože již v řízení před městským soudem byly důvody pro zrušení správního rozhodnutí vydaného ve druhém stupni, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). Tento názor lze shrnout tak, že v dané věci je nutno pro výpočet odchodného posoudit rovněž namítanou nezákonnost nařízených přesčasů a jejich případný doplatek zohlednit při stanovení výše odchodného.

[40] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkům řízení, kteří úspěch ve věci neměli. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat žalobce, neboť se v průběhu celého řízení domáhal zrušení rozhodnutí správních orgánů; naopak žalovaná měla v řízení zájem na zachování rozhodnutí správních orgánů.

[41] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a odměně advokáta. Ta je tvořena odměnou za čtyři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalované, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále za zastupováním při nařízeném jednání podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby v dané věci činí 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a čtyřmi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele kasačnímu soudu sdělil, že není plátcem DPH. V řízení o žalobě jde tedy o celkem 16.000 Kč.

[42] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000 Kč a rovněž odměně advokáta. Ta je tvořena odměnou za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], přičemž sazba odměny za tento úkon činí 3.100 Kč, a jednou paušální částkou ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). V řízení o kasační stížnosti tak jde celkem o 8.400 Kč.

[43] Žalovaná je proto povinna žalobci uhradit náklady řízení o žalobě i o kasační stížnosti ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to ve výši 25.000 Kč k rukám právního žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu